

De demonen van Dalca
I. Nachtwild

JOHAN VANDEVELDE
& BART VERMEER

De
demonen
van Dalca

I. NACHTWILD

Voor Vic en Finn

Met dank aan Lennart Vandamme van de Koninklijke Bibliotheek van België voor zijn waardevolle inbreng bij de research.

www.johanvandevelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2013, 2016, 2026 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Vierde druk: April 2026

Coverontwerp: Maarten Hermans

ISBN: 9789403881805

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Now, that tent show plays my bones like a marimba.
My skeleton knows
It tells me
I tell you

Something Wicked This Way Comes
Ray Bradbury

We only come out at night, the days are much too bright

Mellon Collie and the infinite sadness
Smashing Pumpkins

Warme koekjes

Putain de bordel!’ schold Naïm. Hij verkocht de zijwand van de roltrap gefrustreerd een schop. ‘Hé, kom op!’ zei Maikel. ‘Het is dikke shit, maar door de boel kapot te slaan, komen we ook niet thuis!’ Hij leidde zijn vriend met zachte dwang weg van de metrotoegang, die onderaan vergrendeld werd door een zwaar metalen hek. Aan het hek hing een blad papier met daarop in haastige viltstift de woorden:

EN GREVE STAKING

‘Als ze denken dat ik helemaal naar *Molem*¹ ga lopen omdat onze vrienden van de *STIB* zin hadden in een dagje vakantie...!’

‘Ze staken heus niet zomaar, hoor!’ zei Siebe, die al een eindje was doorgelopen. ‘Er is vast wel weer een van hun chauffeurs in elkaar geramd. Je zou van minder zin krijgen om thuis te blijven.’

Maikel en Siebe liepen over de brede stoep langs de Guldenvlieslaan. Met een felle beweging stak Naïm zijn

¹ Zo noemen jongeren de Brusselse gemeente Molenbeek

handen diep in de zakken van zijn leren jekker en liep achter zijn vrienden aan.

Maikel had er niets op tegen om te voet naar huis te gaan. In Brussel viel altijd wat te beleven. Maikel hield van de kleurrijke mengelmoes van talen in de straten en de veelheid aan geuren. Van de zoete vanillegeur van warme wafels; de vette, krokante geur van versgebakken frieten, en de diesel en uitlaatgassen van het dreinende verkeer, tot de olieachtige grafkeldergerur van de metro, die uit de ventilatieroosters in de stoep naar boven dampte,... En in de winter de gezellige warme houtvuurgeur van gepofte kastanjes, die je in de rood-groen gestreepte kraampjes langs de stoep kon kopen. Mensen, geuren en geluiden. Geluiden die de meeste mensen *lawaaï* noemden, maar die voor Maikel als muziek waren. Van het ronkende, tuffende en piepende autoverkeer in de lanen, de alomtegenwoordige sirenes – veraf of dichtbij, komend of gaand, de diepe baritonklokken van de Sint-Michielskathedraal, het geroezemoes van de mensen in de straat,... Voor Maikel leek de hele stad één groot concert met kleurige vlaggen en muziek en hij luisterde ingetogen onder het lopen.

Maikel schrok op uit zijn gedachten toen Siebe hem plotseling bij zijn mouw naar een krantenstalletje trok.

‘Dat is het!’ zei hij enthousiast en hij wees naar de voorpagina van een van de kranten, die achter het glas waren uitgestald:

BRUSSELS OPENBAAR VERVOER LAM NA MOORD

Brussel (eigen berichtgeving) – Werknemers van de Brusselse vervoersmaatschappij zullen vandaag spontaan het werk neerleggen tijdens de avondspits. De actie is het gevolg van de gewelddadige dood van een van hun collega's afgelopen nacht. Het zwaar toegetakelde lichaam werd deze ochtend gevonden op de sporen tussen de stations Kruidtuin en Madou in de buurt van een lege trein. Hoewel de politie een ongeluk niet uitsluit, wijzen verschillende elementen in de richting van kwaad opzet. Het parket is ter plaatse. Ten gevolge van de staking rijden er geen metro's en is het openbaar vervoer in en om Brussel ernstig verstoord.

'Fils de pute!' zuchtte Naïm vol verwondering. Hij keek echter al lang niet meer naar de krant, maar naar de seksboekjes, die schaamteloos hun vleeswaren tentoonstelden achter de ruit van het krantenstalletje.

'Hé ketje, 't is hier geen bibliotheek!'

Maikel, Siebe en Naïm keken op naar het oude, gerimpelde dametje in het krantenstalletje. Ze droeg een brilletje dat gevaarlijk dicht bij het puntje van haar neus balanceerde. Tegen haar linkeroor hield ze een gsm, waar ze enkele seconden ervoor nog druk mee in gesprek was geweest. Vanuit haar stalletje keek ze de drie jongens wantrouwig aan.

'J'ai rien fait, moi!' protesteerde Naïm.

'Non, Céline,' sprak de dame opnieuw tegen haar telefoon. 'Il y'a une bande de jeunes ici... Oui, je sais...'

Maikel stoorde zich niet aan de verkoopster en las het artikel opnieuw. Hij probeerde zich in te beelden hoe de

arme man aan zijn eind was gekomen. Helemaal alleen in een stikdonkere metrotunnel. Hij huiverde. Toen hij de krant weer op de stapel legde, ving hij de blik op van de verkoopster, die hem over haar brillette giftig aankeek. Ze had meer dan genoeg ervaring met jonge tieners: geen respect voor volwassenen en stelen als de raven.

Maikel gaf haar een brutaal knipoogje en liep zijn vrienden achterna.

Toen Maikel de flat van zijn grootouders binnenkwam, stond oma hem al in de gang op te wachten met haar eeuwige glimlach. Maikel gaf haar een zoen en rook meteen ook de koekjes die ze gewoontegetrouw gebakken had.

‘Dag, lieverd,’ zei oma terwijl ze hem door zijn warrige witblonde dos streelde. Maikel liet haar begaan. Als zijn vrienden er niet bij waren, waren een knuffel en een aai van oma best nog wel aangenaam, ook al zat hij al op de middelbare school.

In de zithoek gooide Maikel zijn tas tegen de salontafel. Opa stond bij het raam. In het tegenlicht was hij nauwelijks nog een schim.

‘Je bent laat!’

‘De MIVB staakt. Ik ben te voet gekomen.’

Opa zuchtte en bukte zich een beetje zodat zijn kleinzoon hem een kus kon geven.

Daarna liet Maikel zich in de zachte kussens van de bank zakken. Hij vond de afstandsbediening en zette de tv aan.

‘En dan bel je me niet even om je te komen ophalen? Waarom denk je dat we die peperdure *startfoon*... voor je gekocht hebben?’

'*Smartphone!*' corrigeerde Maikel. 'Mijn batterij is leeg...' Hij zou wel gek zijn om te vragen dat zijn opa hem bij de schoolpoort zou komen ophalen. Het zou zijn moeizaam opgebouwde reputatie op school in één klap om zeep helpen. Maar dat kon hij natuurlijk niet tegen opa zeggen.

'Je weet dat ik niet graag heb dat je in je eentje door die buurt loopt.'

'Siebe en Naïm waren bij me,' antwoordde Maikel. 'Er kon ons echt niks gebeuren!'

'Stoor je maar niet aan opa,' zei oma terwijl ze uit de keuken de woonkamer binnenkwam. 'Je weet dat hij bezorgd is.'

Ze zette een bord met vers gebakken koekjes op de salontafel. Opa keek zijn vrouw nors aan.

'Er loopt een seriemoordenaar rond in Brussel! Als ik dan al niet bezorgd mag zijn...'

'Ik zeg net dat ik niet alleen was!' zei Maikel. Hij boog naar voren om een koekje van het bord te gappen.

'Ze zijn nog heet,' waarschuwde oma.

'A - au - au - au...' Maikel wipte het hete koekje van de ene hand in de andere. Toen legde hij het op zijn buik om af te koelen. Warme koekjes, die binnenin nog zacht waren, vond hij het lekkerst, maar dan moest hij wel even wachten.

Hij pakte de afstandsbediening en zapte afwezig door de kanalen.

'Ik vermoed dat je wel huiswerk hebt?' vroeg opa.

'Huiswerk is afgeschaft,' antwoordde Maikel bits.

'Zal ik de tv eens afschaffen, jongsheer Dalca?'

Maikel keek zijn grootvader giftig aan. 'Ik heb net acht uur op school gezeten! Mag ik even uitrusten?'

‘Gaan we zo beginnen?’ vroeg opa hard. ‘Eerst je huiswerk! Daarna kun je uitrusten zoveel je wilt!’

Maikel blies boos en schoot de tv weer uit. En dan te bedenken dat ze op school vonden dat hij toch maar bofte om bij zijn oma en opa te wonen.

Kauwend op het koekje en met zijn rugzak bungelend over zijn schouder, liep Maikel door de gang naar zijn kamer.

Maikels kamer lag naast de werkkamer van opa. Die was altijd al verboden terrein geweest. Opa was vroeger immers speurder bij de moordbrigade van de federale politie. Het enige wat Maikel wist over opa’s werkkamer, was dat opa daar dossiers bewaarde van onopgeloste moorden en verdwijningen. Omdat hij een zeer gerespecteerde speurder was geweest, kreeg hij nog regelmatig faxen toegestuurd waarin men hem om advies vroeg. Nee, opa was nooit echt met pensioen gegaan en dat stoorde Maikel ook niet. Behalve wanneer opa meende ook hier thuis voor politieagent te moeten spelen.

Maikel duwde met zijn schouder de deur van zijn kamer open, dumpte zijn rugzak op bed en ging achter zijn laptop zitten.

De enige computer met internet stond in de woonkamer. Opa en oma zaten namelijk allebei op Facebook, waar ze foto’s deelden met oude schoolmakers. Maikels computer had geen internetverbinding, maar tijdens de vakantie had hij ontdekt dat hij kon inloggen op de open WiFi van de kapper op de hoek. En dus kon hij ongehinderd surfen en chatten zonder dat oma en opa het wisten. Siebe, met zijn nick WikiS, was al online en stelde voor om hem te helpen met wiskunde.

Een klop op de deur. Maikel kon nog net het beeld wegklikken voordat de deur openging en oma zijn kamer binnenkwam.

‘Oma-aa! Wat heeft het voor zin dat je aanklopt als je toch zomaar binnenkomt?’

Oma keek haar kleinzoon guitig aan.

‘Sorry. Je bent je koekjes vergeten.’ Ze zette het bord op zijn nachtkastje.

‘O, oké,’ zei Maikel zacht en hij kreeg een kleur die scherp afstak op zijn bleke gezicht.

Oma keek hem lachend aan en ging op zijn bed zitten.

‘Je moet opa begrijpen,’ zei ze met gedempte stem. ‘Natuurlijk is hij ongerust. Hij is bang om jou ook te verliezen.’ Ze pakte de foto, die altijd op Maikels nachtkastje stond, en keek ernaar met een droevige glimlach. Maikel schoof van zijn stoel en ging naast haar op bed zitten. Mama was op de foto nog jong en glimlachte breed. In haar handen hield ze trots haar net behaalde diploma, enkele maanden voordat ze de Roemeense zakenman Georg Dalca leerde kennen – Maikels vader. In haar hals blonk een ketting met een klein zilveren kruisje. Mama had het van haar ouders gekregen voor haar Plechtige Communie en nu hing het om oma’s nek, als aandenken.

‘Je lijkt nog het meeste op haar,’ zei oma zacht. Ze pakte zelf ook een koekje en beet er een klein stukje af. Natuurlijk zei ze dat omdat mama haar dochter was geweest, maar Maikel vond toch dat oma gelijk had. Mama was even witblond als hij en had dezelfde smaragdgroene ogen. Van zijn vader had hij geen foto. Hij wist alleen dat hij dezelfde bleke huid had en natuurlijk de ring. Maikel wreef afwezig met zijn vinger over de reliëftekeningen in de zilveren ring

aan zijn duim. Op het zegel stond de Aartsengel Sint-Michiel afgebeeld, die met een speer een draak doorboorde. Het was dezelfde Sint-Michiel die boven op de toren van het Brusselse stadhuis prijkte en die vereeuwigd was in een houten beeldhouwwerk, dat in de kathedraal stond die aan de aartsengel was gewijd. Het belletje van de chat deed Maikel en oma opschrikken. Op het scherm van Maikels pc was een venstertje verschenen: *HotNaïm is online*.

‘Ik zal je maar met rust laten, zodat je je huiswerk kunt maken,’ zei oma met een knipoogje. Ze kende Maikel immers maar al te goed.

Vers bloed

Het Sint-Godelievecollege was een hoog, in rode bakstenen opgetrokken gebouw in het centrum van de stad. Maikel vond dat zijn school meer weg had van een oude gevangenis, met grote cellen waar ze dagelijks in een groep werden opgesloten en gefolterd met vakken als wiskunde, Frans en Latijn. Siebe en Naïm waren er nog niet en de andere jongens van de klas hadden zich rond Dries geschaard, die weer aan het pochen was met zijn super gesofisticeerde smartphone. De wat mollige jongen met de korte stekeltjes was niet echt wat je aangenaam gezelschap zou noemen. Hij vond zichzelf ontzettend belangrijk en had altijd wel iets om over op te scheppen. Nee, al was Dries de laatste persoon op aarde, dan nog zou Maikel ervoor bedanken om zijn gezelschap op te zoeken.

Maikel had meteen ook de nieuwe opgemerkt, die eenzaam tegen de muur leunde. Misschien was het ook omdat ze zo opviel. Ze leek ongeveer even oud als hij en was helemaal in het zwart gekleed – Gothic stijl – met een piercing in haar lip. Haar zwarte *Skullcandy* headphones gingen bijna helemaal op in haar even zwarte lange haren, die bij elkaar werden gehouden door een merkwaardige zilveren haarpin met een doodshoofd erop. Haar donkere ogen keken kil voor zich uit en Maikel voelde zich vreemd

toen hun blikken elkaar even kruisten; een gevoel dat hij nog niet kon plaatsen. Hij wendde automatisch zijn ogen af en het meisje deed hetzelfde. Maikel zocht eveneens een plekje op bij de muur, niet te dichtbij, vanwaar hij haar ongemerkt kon gadeslaan. Hij was zelf verbaasd dat hij zijn ogen niet van die meid kon afhouden. Nee, verliefd was hij niet; het was eerder een soort fascinatie, net zoals hij soms gefascineerd kon zijn door een vreemd insect of de delicate vormen van een orchidee. Een vreemde, haast buitenaards mooie bloem die zomaar op de betonnen speelplaats groeide.

Maikel voelde een harde elleboog tegen zijn arm.

‘Putain, die komt recht uit een of andere griezelfilm,’ zei Naïm in zijn oor.

‘Net de dochter van Frankenstein,’ zei Siebe.

‘Ik denk dat ze geen eenvoudig leven leidt,’ trachtte Maikel haar te doorgronden.

‘Dat zal er niet beter op worden,’ waarschuwde Naïm. ‘Kelsey et sa bande hebben haar ook in het vizier gekregen.’

Hij wees naar een groepje van vier meisjes uit de derde, dat als een roedel nieuwsgierige dieren op de vreemde bloem afstevende. Maikel en zijn vrienden konden van hieraf niet horen wat er gezegd werd, maar het was vast niet al te aardig. Kelsey was de dochter van een Nederlands diplomaat en een ronduit verwend nest. Ze had een groepje meelopers om zich heen verzameld die de juiste merken en accessoires droegen. Samen waren ze de schrik van iedereen die niet in hun snobistische wereldbeeld paste. De nieuwe bloem reageerde niet op Kelseys scheldwoorden, maar toen een van de meisjes het lef had om haar aan te raken, schoot een hand bliksemsnel uit en greep de pols van haar

belaagster beet. Met een vlotte draaibeweging had ze het meisje in haar greep. Maikel kon zien dat Kelsey en haar vriendinnen geschrokken waren en te zien aan de pijnlijke grimas van het ene meisje, had de nieuwe behoorlijk wat kracht in haar hand. Ze wrong de pols van het meisje verder om en dwong haar op de knieën, terwijl ze de andere drie met haar aardedonkere ogen vol haat aanstaarde. Dat was genoeg voor Kelsey en het groepje droop scheldend af.

‘Wow,’ bracht Naïm alleen maar uit. ‘Ik kan begrijpen dat je een oogje op haar hebt, Maikie, maar ze past echt niet bij jou.’

‘Ik zeg toch niet dat ik een oogje op haar heb!’ protesteerde Maikel. ‘Ze is alleen...’

‘... best wel leuk om naar te kijken,’ voegde Siebe eraan toe en om zijn lippen prijkte het glimlachje dat hij wel eens had wanneer hij een wiskundige vergelijking had opgelost die niemand in de klas snapte.

Naïm lachte hoofdschuddend en gaf hem een bemoedigend schouderklopje.

‘Vas-y, mon pote! *De nerd en miss Frankenstein*. Dat kan nog een coole film worden.’

De bel ging en de jongeren op het schoolplein begaven zich in een kleurige golf naar de aan hen toegewezen plekken op de speelplaats.

De bel ging een tweede maal; luid en traag; en de leerlingen propten zich in een rij die meer weg had van een klaverbladconstructie waar een ontspoorde file de overhand had.

‘Die bel mogen ze ook wel eens vervangen,’ zei Siebe. ‘Waarom maken ze geen app, die je telefoon doet trillen of een leuk deuntje speelt wanneer het tijd is om naar de klas

te gaan?' Maikel glimlachte. Ze kenden elkaar al sinds het derde studiejaar. Siebe was altijd wel op zoek naar praktische en ingenieuze oplossingen om het leven aangener te maken. Het gaf hem een zekere charme, maar maakte hem niet echt populair. Siebe vloog met een schok vooruit toen Dries hem een harde por in zijn rug gaf.

'Waarom doe je dat zelf niet, Wiki Siebe? Jij bent toch zo'n nerd... en dan zet je er een liedje van je favoriete K3-cd op!' Hij lachte luid om zijn eigen grap.

'Hei, *bouffon!* Laat hem met rust!' riep Naïm kwaad.

'Hola, nu ben ik bang hoor!' zei Dries gemaakt.

'Kom,' zei Maikel en hij leidde zijn vrienden weg van Dries. 'Verspil jullie energie niet aan die loser!'

Maikel had van opa geleerd om niet in te gaan op pestgedrag, dat het beter was om je niet te verlagen tot hun niveau en dat had hem al vele malen voor vechtpartijen behoed. Ook al kriebelde het vaak binnenin, hij beet op zijn tanden en negeerde idiotie alsof het een wind was in de open lucht.

Het geroezemoes verstomde toen de directeur voor de groep van 1B kwam staan. Directeur Luc Léonard werd al vanaf de eerste schooldag door de leerlingen van Sint-Godelieve liefdevol *de Granaat* genoemd. Hij was een dikke, pafferige man, die zo strak in zijn pak zat, dat het leek alsof hij elk moment kon ontploffen. Zijn pokdalige gezicht was zo rood als een tomaat en zat steeds rijkelijk bedekt onder een glanzende olieachtige laag zalf. Geruchten deden de ronde dat hij aan een of andere huidziekte leed. De Granaat bleef voor de rij van Maikels klas stilstaan en telde zwijgend de hoofden. Hij kuchte en wachtte geduldig. Toen het eindelijk stil genoeg was, nam hij het woord.

‘Goed,’ sprak hij met zijn diepe, rasperige stem. ‘We mogen vandaag twee nieuwkomers verwelkomen op onze school. Ten eerste wensen we mevrouw Bosmans van geschiedenis veel beterschap. Terwijl ze herstelt, zal mijnheer Balan haar les voor zijn rekening nemen.’

‘Is dat effe *balan...*’ grapte Dries.

De directeur wierp hem een strenge blik toe, maar zei er niets op. ‘Mijnheer Balan wacht op jullie in het geschiedenislokaal. En jullie krijgen er een nieuw klasgenootje bij...’ Dat laatste klonk alsof hij aankondigde dat zijn kat jongen had gekregen.

‘Joanna?’ Hij spreidde zijn armen en leidde het meisje in het zwart als een verdwaald schaap naar de kudde eerstejaars.

‘Dit is Joanna Collin. Joanna’s vader werkt voor de Europese Unie en woont voorlopig hier in Brussel,’ verduidelijkte de Granaat. ‘Ik ben er zeker van dat jullie ervoor zullen zorgen dat ze zich hier meteen thuis voelt.’

Maikel en zijn vrienden zetten een stapje opzij toen het meisje hen zwijgend voorbijliep. Ze zag er dan ook zo kil en emotieloos uit.

‘*Net Night of the Living Dead,*’ zei Siebe, zachtjes zodat ze het niet zou horen.

Het geschiedenislokaal was pikdonker. De gordijnen waren dicht en de ramen waren afgeplakt met grote zwarte doeken. Alleen het licht van de openstaande deur hielp de leerlingen om hun bank te vinden.

Joanna ging helemaal achteraan zitten, achter Naïm, die in de bank naast Siebe en Maikel zat.

Vooraan in de klas ontwaarde Maikel een lang en spits silhouet, dat de binnenkomende leerlingen zwijgend leek te observeren. Toen iedereen zat, stond de leraar op en liep met brede, schrijdende passen naar de deur om die te sluiten. Nu was de klas helemaal donker en het werd vanzelf muisstil. Dries deed het display van zijn gsm oplichten, maar plotseling verscheen op het smartboard een antiek ogende afbeelding van een opengereten lichaam, die de klas helemaal in een wit licht hulde.

‘IIIIEEEUW!’ reageerden enkele meisjes. De jongens keken verbluft toe. Dit was net een scène uit een horrorfilm, behalve dat dit echt was. Mijnheer Balan stapte in het licht van de beamer en zijn ingevallen gezicht keek ernstig de klas in.

‘Tot op heden is nog niet bekend hoe dit is gebeurd...’ sprak hij met een gladde stem.

‘Photoshop?’ doorbrak Dries de stilte.

Mijnheer Balan knikte en er verscheen een dunne, maar spontane glimlach om zijn kleurloze lippen.

‘Zou kunnen, jongeman, maar misschien is het wel echt. Misschien is het iets wat mensen niet willen zien... Op wat voor letsels lijken ze?’

Siebes vinger schoot de lucht in.

‘Bijtwenden, mijnheer! Waarschijnlijk van een wild Euraziatisch zwijn of *monsterzwijn*. Die leefden eerst op boerderijen in Azië, maar werden door jagers eind negentiende eeuw geïmporteerd en losgelaten in de Europese bossen. Door hun vraatzucht konden ze heel agressief zijn en zelfs mensen aanvallen...’

Verschillende leerlingen zuchtten hoorbaar. Siebes bijnaam was niet voor niets *Wiki Siebe*. Hij was een

wandelende encyclopedie. Eentje met een abonnement op National Geographic en een kast vol trofeeën van allerhande wetenschapswedstrijden.

Mijnheer Balan keek hem echter opgetogen aan.

‘Goed gevonden... hoe is je naam?’

‘Siebe Steenwegen.’

‘Dat zou inderdaad best wel eens kunnen, Siebe, en het speelde zich inderdaad af eind negentiende eeuw.’

‘En wat heeft dat zwijn met geschiedenis te maken?’ bromde Dries geërgerd.

‘Daar ben ik jullie leraar voor.’

Mijnheer Balan drukte op de schakelaar en de tl-lampen in het plafond tinkelden aan. Opeens zag alles er veel minder eng uit en voor hetzelfde geld kwam de afbeelding op het scherm inderdaad uit een slecht gemaakte horrorfilm. In het licht zag de nieuwe leraar er ook alvast een heel stuk beter uit. Hij was een grote, sportief geklede man van rond de dertig met donker, kortgeknipt haar. Op de lessenaar stonden een oubollige bruinlederen aktetas en een thermosfles. Mijnheer Balan had felblauwe ogen en Maikel vermoedde dat zijn bleke huid het gevolg was van een gebrek aan zonlicht doordat hij steeds in het donker zulke dialessen gaf.

‘Mijn naam is Dimitri Balan,’ sprak de leraar, terwijl hij zijn naam op het bord schreef. ‘Ik ben geschiedkundige van opleiding en gespecialiseerd in volkskunde, meer bepaald in mythen en legendes. Je zou kunnen zeggen dat ik me verdiept heb in verhalen die de mensen het liefst verborgen houden of toch op zijn minst als fictie bestempelen.’